

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Karla Šimky, soudce Václava Štencle a soudkyně Evy Šonkové v právní věci žalobkyně: **IKL a. s.**, se sídlem Na Kocínce 210/3, Praha 6, zastoupená JUDr. Andrejem Kandrácem, advokátem se sídlem Mariánské náměstí 159/4, Praha 1, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Masarykova 427/31, Brno, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 7. 2024, č. j. 19911/24/5200-10421-713026, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 20. 1. 2026, č. j. 3 Af 7/2024-101,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost žalobkyně **se zamítá**.
- II. Žalobkyně **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Finanční úřad pro hlavní město Prahu vydal dne 2. 5. 2023 dodatečný platební výměr č. j. 4009928/23/2006-52522-109813, kterým žalobkyni dodatečně stanovil k přímé úhradě daň z příjmů fyzických osob vybíranou srážkou podle zvláštní sazby za zdaňovací období roku 2018 ve výši 554 118 Kč a zároveň jí stanovil penále ve výši 110 824 Kč. Důvodem pro dodatečné stanovení daně k přímé úhradě bylo zjištění, že emise tzv. korunových dluhopisů žalobkyní představovala zneužití práva, a žalobkyně proto měla srazit a odvést daň z celkového úrokového příjmu z dluhopisů. Na základě odvolání žalobkyně žalovaný výrokem I rozhodnutí označeného v záhlaví dodatečný platební výměr změnil tak, že vypustil část výroku dodatečného platebního výměru o stanovení penále.

[2] Městský soud v Praze výrokem I rozsudku ze dne 25. 3. 2025, č. j. 3 Af 7/2024-59 (dále „první rozsudek městského soudu“), zrušil výrok I rozhodnutí žalovaného i dodatečný platební výměr za zdaňovací období roku 2018, a to z důvodu uplynutí prekluzivní lhůty pro stanovení daně. Výrokem II zamítl jako nedůvodnou žalobu směřující proti výroku II rozhodnutí žalovaného, jímž bylo rozhodnuto o odvolání proti dodatečnému platebnímu výměru týkajícímu se zdaňovacího období roku 2019. Výrokem III rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

[3] Na základě kasační stížnosti žalovaného následně Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 18. 11. 2025, č. j. 6 Afs 47/2025-57 (dále „zrušující rozsudek“), zrušil výroky I a III prvního rozsudku městského soudu a vrátil věc v tomto rozsahu městskému soudu k dalšímu řízení (kasační stížnost žalobkyně proti výroku II prvního rozsudku městského soudu současně zamítl jako nedůvodnou). Nejvyšší správní soud konstatoval, že městský soud dospěl k nesprávnému závěru, že byla žalobkyni za zdaňovací období roku 2018 dodatečně stanovena daň k přímé úhradě po uplynutí zákonné lhůty. Jelikož lhůta pro stanovení daně počala běžet dne 1. 4. 2019 a podání řádného vyúčtování na její běh nemělo žádný vliv, skončila by dne 1. 4. 2022. Zahájením daňové kontroly před tímto datem, dne 15. 3. 2022, došlo k jejímu přerušení. Od tohoto data tedy počala lhůta běžet znovu a uplynula by 15. 3. 2025. Rozhodnutí žalovaného bylo před jejím uplynutím vydáno a také nabylo právní moci (1. 7. 2024). Jeho doručením žalobkyni byla nadto lhůta dále prodloužena o jeden rok dle § 148 odst. 2 písm. d) daňového řádu.

[4] Městský soud následným rozsudkem ze dne 20. 1. 2026, č. j. 3 Af 7/2024-101 (dále „druhý rozsudek městského soudu“), zamítl žalobu v části týkající se výroku I rozhodnutí žalovaného, resp. dodatečného platebního výměru za zdaňovací období roku 2018. Konstatoval, že rozhodnutí žalovaného není stíženo žalobkyní namítanou vadou nepřezkoumatelnosti. Městský soud, vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu, uzavřel, že žalobkyni nebyla dodatečně stanovena daň k přímé úhradě po uplynutí zákonné lhůty, přičemž soud ze správního spisu nezjistil průtahy správce daně v průběhu daňové kontroly. Městský soud přisvědčil správci daně a žalovanému, že emise korunových dluhopisů neměla pro žalobkyni žádný přínos a jejím jediným účelem bylo vyhnout se zdanění daně vybírané srážkou při vyplacení úroků plynoucích z těchto dluhopisů a související zatížení daňového subjektu nákladovými úroky. Neprovedl-li žalovaný žalobkyní navržený výslech soudního znalce, nejedná se o vadu řízení, pro kterou by soud přistupoval ke zrušení napadeného rozhodnutí. Závěr správních orgánů o zneužití práva se totiž opírá o komplexní skutková zjištění, která jednoznačně vedou k závěru o naplnění objektivních a subjektivních kritérií zneužití práva. Výslech znalce či znalecký posudek by byly nadbytečné. Ani procesní postup správce daně není v rozporu s žádným ustanovením daňového řádu. V projednávané věci nejde o případ, v němž by zákon umožňoval dvojitý výklad, nepřichází tedy v úvahu aplikace zásady *in dubio libertate*, respektive *in dubio mitius*.

II. Argumentace účastníků řízení

Kasační stížnost žalobkyně

[5] Proti druhému rozsudku městského soudu brojí žalobkyně (dále „stěžovatelka“) kasační stížností, v níž namítá nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku i správních

pokračování

rozhodnutí pro nedostatečné odůvodnění. Městský soud učinil závěry zjednodušeně, aniž by zjišťoval specifika dané věci. Městský soud nesprávně posoudil otázku, zda došlo ke zneužití práva. Jedná se o nástroj *ultima ratio*, jehož uplatňování vyžaduje jiný přístup. Tomu však městský soud nedostál, o významné odlišnosti posuzované věci se nezajímal. Soudy i správní orgány konstantně přehlížejí argumenty stěžovatelky, kterými tvrdí legitimní a ekonomicky rozumný důvod emise dluhopisů. Jediným účelem předmětné operace bylo zrealnění ekonomické a finanční situace stěžovatelky na trhu podnikání s realitami. Stěžovatelka emisí dluhopisů zajistila svou další existenci a možnost další podnikatelské činnosti. Správní orgány ani městský soud nepřihlíželi ke specifickým realitnímu trhu a tehdejší situaci, ačkoliv jsou zásadní pro posouzení věci. Správní orgány překročily při hodnocení podnikatelských záměrů stěžovatelky limity správního uvážení a městský soud tento exces potvrdil. Městský soud nevzal v potaz tvrzení stěžovatelky, která dokládá ekonomickou racionalitu emise dluhopisů. Stěžovatelka dále namítá procesní pochybení správních orgánů a městského soudu, neboť pomíjí povinnost přihlížet ke všemu, co při správě daně vyšlo najevo. Městský soud nezákonně posoudil žalobní námítky směřující proti neprovedení označených důkazů. Postup správních orgánů i městského soudu při výběru důkazů byl selektivní a jejich závěry arbitrární. Předjímat, zda navrhovaný důkaz skutečnosti prokáže, či nikoli, je odepřením spravedlnosti.

[6] K otázce posouzení běhu prekluzivní lhůty stěžovatelka namítá, že městský soud nesprávně vyhodnotil žalobní námítku spočívající v poukazu na § 7 a § 87 odst. 2 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád. Postup správce daně nebyl z hlediska možných průtahů dostatečně přezkoumán ani přesvědčivě odůvodněn. Správce daně nepostupoval po zahájení daňové kontroly bez zbytečného odkladu. V důsledku toho tak nenastaly ve smyslu § 87 odst. 3 daňového řádu ani účinky zahájení daňové kontroly na běh lhůty pro stanovení daně. Zahájení daňové kontroly a postup v ní tedy nemohly vyvolat přerušování prekluzivní lhůty ani její následné opětovné plynutí.

Vyjádření žalovaného

[7] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti navrhuje, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl jako nedůvodnou. Jestliže Nejvyšší správní soud ve zrušujícím rozsudku ke srážkové dani za zdaňovací období roku 2019 uvedl, že daňové orgány prokázaly, že emise dluhopisů představovala zneužití práva, platí totéž i pro zdaňovací období roku 2018, neboť se jedná o stejný skutkový stav, přičemž i žalobní námítky stěžovatelky byly ve vztahu k oběma zdaňovacím obdobím. Napadený rozsudek je přezkoumatelný, městský soud se řádně vypořádal se stěžejními žalobními námitkami, které byly veskrze obecného charakteru. Dle žalovaného nebyl naplněn hlavní smysl vydávání dluhopisů – zajistit zdroj financování emitenta, tj. získání nových finančních prostředků. Vysvětlení racionality emise dluhopisů ze strany stěžovatelky bylo obecného charakteru a ekonomicky racionální účel transakcí neprokázalo. Důvod emise dluhopisů uvedený stěžovatelkou v kasační stížnosti je zcela vágní, navíc s emisí dluhopisů ani nesouvisí, jak konstatoval Nejvyšší správní soud ve zrušujícím rozsudku. Žalovaný nehodnotil podnikatelské aktivity stěžovatelky z pohledu podnikatelských záměrů, nýbrž *stricto sensu* optikou zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů. Daňové orgány opatřily pro posouzení ekonomické racionality transakce dostatek důkazů. Vyhodnocení skutkového stavu a jeho

zasazení do právního rámce (zneužití práva), je otázkou právní, již může posoudit správce daně.

[8] Žalovaný dále uvádí, že Nejvyšší správní soud ve zrušujícím rozsudku neshledal důvodné námitky stěžovatelky směřující proti neprovedení navržených důkazů daňovými orgány a městským soudem. Důkaz znaleckým posudkem stěžovatelka v řízení týkajícím se srážkové daně nenavrhovala, proto není námitka neprovedení důkazu znaleckým posudkem v rozhodnutí žalovaného vypořádána. Stěžovatelka taktéž u srážkové daně nenavrhovala výslech znalce z oboru oceňování nemovitostí a podniků. Návrh na výslech znalce byl obsažen ve vyjádření stěžovatelky k dosavadnímu výsledku kontrolního zjištění týkajícího se daně z příjmů právnických osob, žalovaný jej až v odvolacím řízení učinil součástí odvolání proti dodatečnému platebnímu výměru na daň z příjmů fyzických osob vybíranou srážkou za zdaňovací období roku 2018. Žalovaný výslech soudního znalce neprovedl, nejedná se však o vadu takové intenzity, která by mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé, neboť rozhodnutí žalovaného stojí na závěru o zneužití práva, opírajícím se o komplexní zjištění daňových orgánů, která jednoznačně prokazují naplnění objektivních a subjektivních kritérií pro konstatování zneužití práva. Správce daně vedl samostatná daňová řízení ve vztahu k dani z příjmů právnických osob a ve vztahu k srážkové dani. V posuzované věci proto nebyl povinen přihlížet k vyjádření stěžovatelky učiněnému v řízení o dani z příjmů právnických osob. Stěžovatelka byla v každém případě s hodnocením učiněným správcem daně seznámena, mohla se k němu vyjádřit. S argumentací stěžovatelky se navíc vypořádal žalovaný ve svém rozhodnutí.

[9] Závěrem žalovaný uvádí, že námitky týkající se uplynutí prekluzivní lhůty pro stanovení srážkové daně za zdaňovací období 2018 jsou nepřipustné, jelikož je vypořádal Nejvyšší správní soud ve zrušujícím rozsudku, když konstatoval, že prekluzivní lhůta pro stanovení daně za zdaňovací období 2018 neuplynula. Stěžovatelka v žalobě výslovně nepoukazovala na § 7 a § 87 daňového řádu, žalobní námitka byla městským soudem vypořádána v souladu se závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu obsaženým ve zrušujícím rozsudku.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[10] Nejvyšší správní soud kasační stížnost posoudil a dospěl k závěru, že je nedůvodná.

[11] Jelikož se ve věci jedná o opakovanou kasační stížnost, vážil Nejvyšší správní soud přípustnost kasační stížnosti, respektive jednotlivých námitek z pohledu § 104 odst. 3 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“). Nepřípustnost opakované kasační stížnosti podle tohoto ustanovení je projevem kasační závaznosti rozsudku Nejvyššího správního soudu, která je odrazem zájmu na efektivním fungování správního soudnictví, v němž nedochází k opakovanému přehodnocování již zodpovězených otázek (usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 23. 2. 2022, č. j. 1 Azs 16/2021-50, č. 4321/2022 Sb). Nepřípustnost opakované kasační stížnosti má tedy za cíl zabránit tomu, aby se Nejvyšší správní soud znovu zabýval věcí, u které *„již jedenkrát svůj právní názor na výklad hmotného práva závazný pro nižší soud vyslovil, a to v situaci, kdy se nižší soud tímto právním názorem řídil“* (nález Ústavního soudu ze dne 8. 6. 2005, sp. zn. IV. ÚS 136/05, nebo usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne

pokračování

22. 3. 2011, č. j. 1 As 79/2009-165, č. 2365/2011 Sb. NSS). Jak ovšem jasně vyjádřil rozšířený senát v usnesení ze dne 8. 7. 2008, č. j. 9 Afs 59/2007-56, č. 1723/2008 Sb. NSS, nepřipustnost se týká pouze právních otázek závazně posouzených „v *téže věci*“.

[12] Situace v nyní posuzované věci je specifická v tom, že v rámci předchozího kasačního řízení Nejvyšší správní soud posuzoval důvodnost dvou kasačních stížností – kasační stížnosti žalobce ve vztahu k výroku týkajícímu se zdaňovacího období roku 2018 a kasační stížnosti žalovaného ve vztahu k výroku týkajícímu se zdaňovacího období roku 2019. Ve vztahu ke zdaňovacímu období roku 2018 se přitom zabýval pouze otázkou, zda se počátek běhu lhůty pro stanovení daně odvíjel od podání řádného vyúčtování dne 6. 3. 2019, nebo od uplynutí lhůty pro jeho podání dne 1. 4. 2019. Naproti tomu ve vztahu ke zdaňovacímu období roku 2019 se zabýval právní otázkou, zda vydání korunových dluhopisů stěžovatelkou v prosinci 2012 a následné využití daňových výhod s nimi spojených ve zdaňovacím období roku 2019 bylo zneužitím práva, a otázkou zákonnosti neprovedení důkazů.

[13] Pokud jde o námitku nepřezkoumatelnosti nyní napadeného rozsudku, ta nastoluje zcela novou otázku, jíž se Nejvyšší správní soud v předchozím rozsudku vůbec nezabýval a logicky ani zabývat nemohl. V řízení ve věci sp. zn. 6 Afs 47/2025 totiž posuzoval zákonnost (potažmo přezkoumatelnost) teprve prvního rozsudku městského soudu a druhý rozsudek městského soudu v té době ještě ani nebyl vydán. Tato námitka je tedy přípustná.

[14] Podobně je tomu v případě námitek uplynutí prekluzivní lhůty pro stanovení daně za zdaňovací období roku 2018 z jiných důvodů, než které byly posouzeny v předchozím zrušujícím rozsudku. Ačkoliv se Nejvyšší správní soud v tomto rozsudku zabýval plynutím prekluzivní lhůty, explicitně vyjádřil konkrétní právní názor pouze na to, zda se počátek jejího běhu odvíjel od podání řádného vyúčtování dne 6. 3. 2019, nebo od uplynutí lhůty pro jeho podání dne 1. 4. 2019. Jelikož se nově uplatňované námitky netýkají této otázky, nýbrž jiných otázek spojených s během prekluzivní lhůty, jedná se o námitky přípustné.

[15] A nakonec Nejvyšší správní soud vyhodnotil jako přípustné také námitky týkající se otázky, zda vydání korunových dluhopisů stěžovatelkou v prosinci 2012 a následné využití daňových výhod s nimi spojených ve zdaňovacím období roku 2018 bylo zneužitím práva, a otázky zákonnosti neprovedení důkazů. Ačkoliv nelze přehlédnout, že Nejvyšší správní soud tyto otázky ve vztahu ke zdaňovacímu období roku 2019 vyčerpávajícím způsobem vyřešil (nepříznivě pro stěžovatelku) v bodech 27 až 33 svého prvního rozsudku, má Nejvyšší správní soud za to, že v této části mohou mít pro posouzení zdaňovacího období roku 2018 jeho závěry pouze precedenční, nikoliv kasační závaznost (která by měla za následek nepřipustnost námitek). Přestože se jedná i pro zdaňovací období roku 2018 o prakticky totožné otázky, ve vztahu k oběma zdaňovacím obdobím byly vydány samostatné platební výměry, což vedlo k faktickému rozdělení jejich soudního přezkumu jak před městským soudem, tak před Nejvyšším správním soudem. Městský soud ve svém prvním rozsudku ve vztahu ke každému zdaňovacímu období rozhodoval samostatným výrokem, a to s opačným výsledkem, a v rámci řízení o kasačních stížnostech pak byly pro jednotlivá období posuzovány rozdílné otázky. Pro účely § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. tak nelze posouzení provedené ve vztahu ke zdaňovacímu období roku 2019

považovat ve vztahu ke zdaňovacímu období roku 2018 za učiněné „*v téže věci*“ ve smyslu usnesení rozšířeného senátu ze dne 8. 7. 2008, č. j. 9 Afs 59/2007-56, č. 1723/2008 Sb. NSS.

[16] Stěžovatelka neměla možnost ve své první kasační stížnosti brojit proti hodnocení zdaňovacího období roku 2018 ze strany městského soudu, neboť městský soud takové hodnocení v předchozím rozsudku neučinil. Jakkoliv tedy v nové kasační stížnosti nastoluje otázky již jednou fakticky Nejvyšším správním soudem posouzené, je nutno je považovat za posouzené v související, nikoliv téže věci. V této specifické situaci je nutno upřednostnit právo stěžovatelky na přístup k Nejvyššímu správnímu soudu a důvodnost těchto námitek věcně posoudit tak, jako kdyby byla o jednotlivých zdaňovacích obdobích vedena samostatná řízení před městským soudem. Pokud by v takovém případě bylo ve vztahu ke zdaňovacímu období roku 2018 žalobě vyhověno z důvodu uplynutí lhůty pro stanovení daně a tento rozsudek byl Nejvyšším správním soudem zrušen, nebyl by bezpochyby rozsudek Nejvyššího správního soudu vydaný v související věci týkající se zdaňovacího období roku 2019 pro tuto věc kasačně závazný.

[17] Nejvyšší správní soud proto přistoupil k posouzení kasační stížnosti a dospěl k závěru, že není důvodná.

[18] Jak již Nejvyšší správní soud uvedl výše, některými otázkami, které jsou relevantní i pro zdaňovací období roku 2018, se již zabýval v předchozím zrušujícím rozsudku ve vztahu ke zdaňovacímu období roku 2019. Ačkoliv v této části není předchozí rozsudek kasačně závazný, Nejvyšší správní soud neshledal důvod se od závěrů v něm vyslovených odchýlit a má za to, že se plně vztahují i na zdaňovací období roku 2018. Sporné otázky vychází u obou zdaňovacích období převážně z totožného skutkového stavu, přičemž stěžovatelkou byla ve vztahu k nim v žalobě uplatněna společná argumentace.

[19] Nejvyšší správní soud se v první řadě zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku, kterou stěžovatelka spatřuje v nedostatečném, zjednodušeném odůvodnění městského soudu, ve kterém podle ní chybí logické úvahy a postupy, jakými městský soud dospěl ke svým závěrům. Stěžovatelka v odůvodnění městského soudu postrádá pečlivé posouzení relevantních aspektů ekonomické a podnikatelské povahy.

[20] Podle ustálené judikatury je za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů pokládáno takové rozhodnutí krajského (městského) soudu, z jehož odůvodnění není zřejmé, proč soud nepovažoval za důvodnou právní argumentaci účastníka řízení v žalobě a proč žalobní námitky účastníka považuje za liché, mylné nebo vyvrácené, zejména tehdy, jde-li o právní argumentaci, na níž je postaven základ žaloby. Soud, který se vypořádává s takovou argumentací, ji nemůže jen pro nesprávnost odmítnout, ale musí také uvést, v čem konkrétně její nesprávnost spočívá (srov. rozsudek NSS ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005-44, č. 689/2005 Sb. NSS). Na druhou stranu však nelze povinnost soudu řádně odůvodnit rozhodnutí chápat tak, že musí být na každý argument strany podrobně reagováno (srov. např. nálezy Ústavního soudu ze dne 15. 1. 2008, sp. zn. IV. ÚS 1903/07, či ze dne 16. 5. 2007, sp. zn. IV. ÚS 493/06). Podstatné je, aby se soud v rozhodnutí zabýval všemi stěžejními námitkami žalobce, což může v některých případech konzumovat i vypořádání dílčích a souvisejících námitek (srov. rozsudek NSS ze dne 24. 4. 2014, č. j. 7 Afs 85/2013-33). Správní soud také může pro stručnost odkázat na část důkladného

pokračování

odůvodnění rozhodnutí správního orgánu, s nímž se plně ztotožní, a nemusí neprakticky a zdoluhavě říkat jinými slovy totéž (srov. rozsudek NSS ze dne 27.7.2007, č. j. 8 Afs 75/2005-130).

[21] Napadený rozsudek uvedená kritéria přezkoumatelnosti splňuje. Městský soud se takřka v rámci celého napadeného rozsudku (viz zejména body 57 až 87) věnoval hlavní žalobní námitce nesprávného posouzení povahy jednání stěžovatelky jako zneužití práva. Při vypořádání této námítky proto také reagoval na dílčí argumenty stěžovatelky, ať už výslovně, nebo přinejmenším implicitně. Z komplexního posouzení povahy jednání stěžovatelky plyne jasný názor městského soudu na všechny argumenty stěžovatelky, jako byla tvrzení o a) nesprávném posouzení ekonomické povahy emise dluhopisů, b) nesprávném posouzení skutečnosti, že upisovatelem dluhopisů je Ing. Karel Losenický, který je současně předsedou představenstva stěžovatelky, jako podkladu pro závěr o zneužití práva, c) nesprávném hodnocení postupu při úpisu dluhopisů, d) zásahu do legitimního očekávání žalobkyně, neboť postupovala právem dovoleným způsobem, e) nedostatečném vypořádání se s argumentací ohledně absence zdůvodnění právního rámce či f) neunesení důkazního břemene daňovými orgány. V rámci vypořádání jednotlivých okruhů žalobních argumentů městský soud přesvědčivě popsal, z jakých důvodů dospěl k závěru, že jednání žalobkyně naplňuje znaky zneužití práva, resp. že obchodní transakce stěžovatelky spojené s emisí dluhopisů byly provedeny nikoli za ekonomickým účelem, ale primárně s úmyslem získat daňové zvýhodnění. Jeho úvahy hodnotí Nejvyšší správní soud jako jasné, srozumitelné a uvedené v logických souvislostech. Na tom nemůže nic změnit ani skutečnost, že se vypořádání některých námitek v napadeném rozsudku prolíná, resp. že se prolínají samotné úvahy městského soudu. To je dáno právě skutečností, že jak žalobní námitky (resp. často spíše dílčí argumenty), tak úvahy soudu týkající se posuzovaných aspektů zneužití práva spolu úzce souvisejí. Nejvyšší správní soud tedy uzavírá, že neshledal žádnou objektivní překážku, která by mu bránila ve věcném přezkumu zákonnosti napadeného rozsudku.

[22] Nejvyšší správní soud se následně zabýval argumentací stěžovatelky vztahující se k otázce posouzení prekluzivní lhůty pro stanovení daně.

[23] Stěžovatelka namítá, že městský soud nesprávně vyhodnotil žalobní námitku poukazující na § 7 a § 87 odst. 2 daňového řádu. Dále uvádí, že „*postup správce daně nebyl z hlediska možných průtahů přezkoumán řádně a dostatečně a v samotném důsledku nebyl ani přesvědčivě obhájen*“ a že „*správce daně nepostupoval po zahájení daňové kontroly bez zbytečného odkladu*“. V důsledku toho tak dle stěžovatelky nenastaly účinky zahájení daňové kontroly na běh lhůty pro stanovení daně, nedošlo tedy k přerušení prekluzivní lhůty pro stanovení daně.

[24] Nejvyšší správní soud předesílá, že kasační argumentace je v této otázce velmi strohá, podobně jako původní námitka, kterou stěžovatelka uplatnila až při jednání u městského soudu. Obecné argumentaci stěžovatelky pak odpovídají také obecnější úvahy městského soudu, který v bodě 54 napadeného rozsudku, uvedl, „*že ze správního spisu průtahy správce daně v průběhu daňové kontroly nezjistil. Ze spisu vyplývá toliko, že žalovaný k pochybení správce daně, k němuž došlo tím, že správce daně v předmětném řízení výzvu dle § 145 odst. 2 daňového řádu nevydal a zahájil daňovou kontrolu (nebyla tak aktivována povinnost žalobkyně*

podat dodatečné tvrzení, čímž byla žalobkyně zkrácena na svých právech) přistoupil k aplikaci § 87 odst. 4 daňového řádu, z něhož plyne, že žalobkyni nevznikla povinnost uhradit penále z částky daně stanovené na základě výsledků daňové kontroly.“

[25] Jestliže stěžovatelka neuváděla konkrétní skutkové okolnosti (tj. neoznačila ani konkrétní dobu ani konkrétní úkony správce daně, mezi nimiž byl podle ní nečinný), městský soud mohl na námitku reagovat také v obecné rovině konstatováním, zda průtahy v řízení zjistil, či nikoliv. Na základě prostého poukazu na ustanovení daňového řádu stěžovatelka nemohla očekávat žádnou podrobnou „obhajobu“ postupu správce daně ze strany městského soudu, jaké se domáhá. Mířila-li argumentace stěžovatelky k tomu, že daňová kontrola byla zahájena pouze formálně s tím, že správce daně poté nečinil ve věci úkony směřující ke stanovení daně, pak Nejvyšší správní soud pro úplnost dodává, že obsah daňového spisu svědčí o opaku. Již v samotném oznámení o zahájení daňové kontroly ze dne 14. 3. 2022 byla stěžovatelka vyzvána k předložení konkrétního okruhu daňových dokladů a po jejich předložení nutně musel správce daně jejich obsah alespoň rámcově prověřit. Zhruba pět týdnů poté pak činil kroky k dohodnutí termínu k prověření dalších daňových dokladů u stěžovatelky a 17. 6. 2022 vydal výzvu k prokázání skutečností. Podle obsahu daňového spisu tedy nebyla daňová kontrola zahájena pouze účelově. Jelikož po vydání zrušujícího rozsudku nebyly zjištěny žádné nové relevantní skutečnosti, je Nejvyšší správní soud vázán posouzením běhu prekluzivní lhůty, které provedl ve svém zrušujícím rozsudku. V podrobnostech na ně proto odkazuje (zejména odstavec 16 zrušujícího rozsudku). K marnému uplynutí lhůty pro stanovení daně nedošlo.

[26] V další části kasační stížnosti stěžovatelka brojí proti závěru městského soudu, že se stěžovatelka dopustila zneužití práva. I na tomto místě je však nutno podobně jako v předchozím zrušujícím rozsudku zdůraznit, že obsah a kvalita kasační stížnosti do značné míry předurčují nejen rozsah přezkumné činnosti, ale i obsah rozsudku soudu. Je odpovědností stěžovatelky, aby v kasační stížnosti v souladu s § 106 odst. 1 a § 109 odst. 4 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, specifikovala skutkové a právní důvody, pro které napadá rozsudek městského soudu (rozsudky NSS ze dne 23. 6. 2005, č. j. 7 Afs 104/2004-54, ze dne 18. 7. 2013, č. j. 9 Afs 35/2012-42, nebo ze dne 16. 5. 2018, č. j. 1 Afs 172/2017-59). Nejvyšší správní soud se proto mohl zabývat pouze otázkami, které stěžovatelka v rámci tohoto kasačního bodu nastolila, přičemž se z větší části jedná o otázky spíše obecného charakteru, bez podrobnějšího zasazení do kontextu projednávané věci či bez konkrétní reakce na odůvodnění napadeného rozsudku.

[27] S argumentací stěžovatelky, že institut zneužití práva musí být používán jako prostředek *ultima ratio*, může Nejvyšší správní soud vyjádřit souhlas. Úvahy městského soudu však s touto argumentací nejsou nijak v rozporu. Stejně tak lze přisvědčit argumentaci, že ne každá emise tzv. korunových dluhopisu představuje zneužití práva a je třeba vždy přihlížet ke specifikům projednávané věci. Městský soud však na žádném takovém zjednodušení své závěry nepostavil a pečlivě hodnotil všechny rozhodné skutkové okolnosti dané věci.

[28] Jediná konkrétnější námitka, která skutečně směřuje k nesprávnému posouzení povahy jednání stěžovatelky v projednávané věci, je námitka nezohlednění specifické povahy trhu s realitami a s ní související důvod emise dluhopisů. Stěžovatelka argumentuje

pokračování

tím, že jediným účelem předmětné operace bylo „zreálnění“ ekonomické a finanční situace stěžovatelky na trhu podnikání s realitami. Stěžovatelka uvádí, že emisí dluhopisů zajistila svou další existenci a možnost další podnikatelské činnosti, která bude generovat zisk, a tak i získávat nové finanční prostředky a potažmo dále platit daně. Této argumentaci však nelze přisvědčit.

[29] V kasační stížnosti tvrzený důvod emise dluhopisů je v první řadě zcela vágní. Kromě toho ale s emisí dluhopisů ani nesouvisí. Stěžovatelka totiž vůbec nezpochybňuje klíčové (skutkové) zjištění daňových orgánů, že emisí dluhopisů nezískala žádné nové finanční prostředky. Tvrzením o tom, že emisí dluhopisů zajistila „*svou další existenci a možnost další podnikatelské činnosti, která bude generovat zisk, a tak i získávat nové finanční prostředky*“, uvedené zjištění daňových orgánů nezpochybňuje. Jestliže se emisí dluhopisů neměnil rozsah disponibilních finančních prostředků stěžovatelky, nemohl se v souvislosti s emisí dluhopisů měnit ani okruh majetku, který mohla stěžovatelka získat. Za této situace je také lhostejné, jaká je povaha majetku, který si chtěla udržet. Skutečnost, že nemovitosti s časem nabývají na hodnotě a že může být výhodné si je udržet, je na jednu stranu nesporná, na stranu druhou nemá žádnou souvislost s tím, proč stěžovatelka emitovala dluhopisy, z nichž nezískala žádné nové finanční prostředky. Ekonomická racionalita jejího jednání je zřejmá, s charakterem realitního trhu nijak souviset nemůže a spočívá výlučně v získání daňového zvýhodnění v podobě splnění podmínek daňové uznatelnosti nákladových úroků z dluhopisů a vyplacení nezdaněných úroků Ing. Karlu Losenickému (v důsledku zaokrouhlování tohoto zisku z každého dluhopisu zvlášť).

[30] Stěžovatelka rozporuje také dílčí úvahu městského soudu, podle níž emisí dluhopisů nebyla posílena ani stabilita financování stěžovatelky, neboť jak v případě půjčky (tím měl městský soud na mysli dosavadní bezúročné půjčky), tak v případě emitovaných dluhopisů mohl dlužník požádat o splacení dlužné částky. Touto úvahou městský soud reagoval na argument možným předčasným splácením půjček. Jedná se přitom o úvahu na první pohled logickou a městskému soudu nelze vyčítat, že neodhalil skrytý smysl tohoto argumentu stěžovatelky, který ve své žalobě neozřejmila, tj. že úročení motivuje věřitele k tomu, aby nezesplatňoval závazky. Jakkoliv může mít taková úvaha stěžovatelky určitou racionalitu, v posuzované věci je ze všech podkladů patrné, že primárním smyslem emise dluhopisů bylo získání daňové výhody.

[31] Nejvyšší správní soud neshledává důvodnou ani námitku směřující proti neprovedení stěžovatelkou označených důkazů daňovými orgány a městským soudem.

[32] Zaprvé, v daňovém řízení (tj. ani v odvolacím) stěžovatelka důkazní návrhy znaleckým posudkem či výsledkem znalce neuplatnila. Pouhým odkazem na podání, které správci daně adresovala v jiné, byť související, věci, se v něm obsažený důkazní návrh nestal důkazním návrhem také v nyní projednávané věci. Ve vztahu ke srážkové dani na straně jedné a dani z příjmů právnických osob na straně druhé byla vedena dvě samostatná daňová řízení. Podání učiněná v jedné věci se bez dalšího nestala podáním ve druhém vedeném řízení. Takřka shodný závěr učinil i městský soud a Nejvyšší správní soud jej považuje za dostatečný, určitý, správný a zákonný. Námitka porušení povinnosti daňových orgánů přihlížet ke všemu, co vyšlo při správě daní najevo, tak nemůže v tomto případě obstát.

[33] Zadruhé, skutečnost, že emise dluhopisů nepřinesla stěžovatelce žádné nové finanční prostředky, stěžovatelka nezpochybňovala, a ani důkaz znaleckým posudkem či výsledkem znalce by na tomto zjištění nemohl nic změnit. Tato skutečnost je ostatně poměrně zjevná a její zjištění nevyžadovalo žádné specifické znalosti z oboru oceňování nemovitostí a podniků. Dané zjištění tak mohly bez potíží učinit jak daňové orgány, tak soud. Nelze přitom souhlasit se stěžovatelkou, že by daňové orgány a soud tímto hodnotily rozhodné aspekty věci „v neprospěch“ stěžovatelky. Specifika trhu s realitami nejsou vůbec sporná a s danou konkrétní emisí dluhopisů nesouvisí. Jelikož daňové orgány učinily dostatečná skutková zjištění a prokázaly, že jednání stěžovatelky bylo zneužitím práva, je nutno souhlasit s městským soudem, že by provedení důkazu znaleckým posudkem nebo výsledkem znalce nemohlo přinést pro věc zásadní informace. Takový závěr zcela odpovídá zjištěnému skutkovému stavu a nevykazuje žádné znaky selektivnosti či arbitrárnosti.

IV. Závěr a náklady řízení

[34] Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost nedůvodnou, proto ji v souladu s § 110 odst. 1 větou druhou s. ř. s. zamítl.

[35] O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatelka nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť ve věci neměla úspěch. Úspěšnému žalovanému žádné náklady nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly, a proto mu soud náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznal.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 26. června 2026

Karel Šimka
předseda senátu